

А я ж казав!

Володимир Ліпкан

"А я ж казав!" —

Лунали пострілом слова.

У тебе кругом знову голова.

Довірівся, відкрився, знов дарма...

"А я ж казав!" —

Лунали всім відомі вже слова...

Як заготовка, так заведено і зазвичай,

Уходим сподіваннями у небокрай.

Але як на зиму заздалегідь готуємо дрова,

Так само інколи лунають ці гіркі слова.

Знецінився, десь оступився, десь прорахувався,

До близьких з серцем ставився, їх не цурався.

Але заряджений одвічно наготові пістолет

І ці слова: зневіри і зневаги амулет!

"То й що? Казав! І що у цьому,

Я усвідомив все: з тобою вдома,

Для тебе ліпше правим бути,

Чи мовчки прийняти, довіру повернути?"

Не можна притягнути силоміць стосунки,

І силою налагодити складно нам зв'язок.

Тож відпускайте: зміст у порятунку,

Свобода вибору — це правильний, свідомий крок!

Примусити не можна — відчувати,

На гнів і помсту всі надії покладати.

Любов — це справжність прийняття,

Це оприявнення прозорості, довіри й почуття.

Кохання справжнє миру лиш шукає,

Ненавість, помсту — геть не знає.

Тож позбавляйтеся цих слів: "А я ж казав!"

В житті чимало хто, і з ким, де заблукав...

05.04.2026